

Michael Connelly  
Ongrijpbaar

Band 1

2010  
Stichting Uitgeverij XL  
Den Haag

Fragment van 'The Changeling', tekst en muziek van The Doors, © 1971 Doors Music Co. Copyright vernieuwd. Alle rechten voorbehouden. Gebruikt met toestemming; fragment van 'Riders on the Storm', tekst en muziek van The Doors, © 1971 Doors Music Co. Copyright vernieuwd. Alle rechten voorbehouden. Gebruikt met toestemming; fragment van 'The End', tekst en muziek van The Doors, © 1967 Doors Music Co. Copyright vernieuwd. Alle rechten voorbehouden. Gebruikt met toestemming.

*opgedragen aan James Crumley*  
voor The Last Good Kiss

**1**

**DE *FARM***



Carver liep de controlekamer op en neer en hield de voorste veertig in de gaten. De torens stonden in onberispelijke, nette rijen voor hem. Ze zoemden zachtjes en efficiënt en ondanks al zijn kennis verbaasde hij zich over wat de wetenschap tot stand had gebracht. Zo veel in zo weinig ruimte. Geen stroompje maar een snelle en onbeteugelbare vloedgolf aan data, die zich elke dag langs hem heen stortte. En in hoge stalen schachten voor hem groeide. Het enige wat hij hoefde te doen was erin kijken en kiezen. Het was net als goud zeven.

Alleen gemakkelijker.

Hij controleerde de temperatuurmeters boven zijn hoofd. Alles was perfect in de serverruimte. Hij sloeg zijn blik neer naar de beeldschermen op de werkstations voor hem. Zijn drie technici werkten samen aan het lopende project. Een poging om in te breken, die was gedwarsboemd door Carvers deskundigheid en alertheid. En nu kwam de wraak.

De indringer in de dop had zich niet door de muren van de *farm* weten heen te dringen, maar zijn vingerafdrukken overal achtergelaten. Carver glimlachte terwijl hij toekeek hoe zijn mannen de broodkrui-mels opspoorden en via de verkeersknooppunten het IP-adres achterhaalden: een snelle achtervolging

terug naar de bron. Algauw zou Carver weten wie zijn tegenstander was, voor welk bedrijf hij werkte, waar hij naar op zoek was geweest en wat voor voordeel hij hoopte te behalen. En Carver zou een wraakactie ondernemen die zijn onfortuinlijke tegenstander verschrompeld en vernietigd zou achterlaten. Carver toonde geen medelijden. Nooit.

Het *mantrap*-alarm zoemde boven.

‘De schermen,’ zei Carver.

De drie jongemannen achter de werkstations typten eendrachtig commando’s om hun werk voor bezoekers te verbergen. De deur van de controlekamer ging open en McGinnis stapte binnen met een man in een pak die Carver nooit eerder had gezien.

‘Dit is onze controlekamer en door de ramen daar kunt u wat we de “vorste veertig” noemen zien,’ zei McGinnis. ‘Al onze colocatiediensten concentreren zich hier. Dit is vooral de plek waar het materiaal van uw bedrijf zou worden bewaard. We hebben hier veertig torens, die bijna duizend servers bevatten. En er is natuurlijk ruimte voor meer. Onze ruimte raakt nooit op.’

De man in het pak knikte nadenkend.

‘Ik maak me geen zorgen over ruimte. Onze zorg is veiligheid.’

‘Ja, daarom zijn we hier naar binnen gegaan. Ik wil u voorstellen aan Wesley Carver. Wesley heeft hier

een aantal petten op. Hij is niet alleen ons hoofd technologie, maar ook onze belangrijkste beveiligingsingenieur en de ontwerper van het datacentrum. Hij kan u alles vertellen wat u over colocatiebeveiliging wilt weten.'

Nog een demonstratie. Carver schudde het pak de hand. Hij werd voorgesteld als David Wyeth van het advocatenkantoor Mercer en Gissal uit St. Louis. Dat klonk naar frisse witte overhemden en tweed. Het viel Carver op dat hij een barbecuevlek op zijn das had. Als ze naar de stad kwamen, nam McGinnis ze altijd mee uit eten bij Rosie's Barbecue.

Carver gaf Wyeth routinematig een rondleiding, hij legde alles uit, vertelde de advocaat met de zijden sokken wat hij wilde horen. Wyeth was op een missie: hij kwam barbecuen en het bedrijf onder de loep nemen. Hij zou teruggaan naar St. Louis en rapporteren dat hij onder de indruk was. Hij zou hun vertellen dat ze dit moesten doen als ze gelijke tred wilden houden met de veranderende technologie en tijden. Het zou McGinnis weer een contract opleveren. De hele tijd dat hij aan het woord was, dacht Carver na over de indringer waar ze achteraan zaten. Hij zat daarginds ergens, zonder dat hij doorhad dat hij binnenkort zijn verdiende loon zou krijgen. Carver en zijn jonge leerlingen zouden zijn persoonlijke bankrekeningen plunderen, hem van zijn identiteit bero-

ven en op zijn werkcomputer foto's verstoppen van mannen die jongetjes van acht seksueel misbruikten. Daarna zou Carver die door een replicerend virus laten crashen. Als de indringer zijn computer niet zelf kon maken, zou hij er een deskundige bij roepen. Die zou de foto's vinden en de politie informeren.

De indringer zou niet langer een bedreiging vormen.

'Wesley?' vroeg McGinnis.

Carver schrok op uit zijn mijmeringen. Het pak had een vraag gesteld – Carver was zijn naam alweer vergeten.

'Sorry?'

'Meneer Wyeth vroeg of er ooit is ingebroken in het colocatiecentrum.'

McGinnis glimlachte, hij kende het antwoord al.

'Nee, meneer, er is nooit bij ons ingebroken. Laat ik eerlijk zijn, er zijn een paar pogingen geweest. Maar ze zijn mislukt, met desastreuze gevolgen voor degenen die het hebben geprobeerd.'

Het pak knikte somber.

'Wij vertegenwoordigen de crème de la crème van St. Louis,' zei hij. 'De integriteit van onze dossiers en ons cliëntenbestand is voor ons het belangrijkste. Daarom ben ik hier persoonlijk gekomen.'

Carver glimlachte, maar zonder warmte. Hij was

blij dat McGinnis hem aan de naam van het pak had herinnerd.

‘Maakt u zich geen zorgen, meneer Wyeth,’ zei hij.

‘Uw dossiers zijn veilig op onze *farm*.’

Wyeth glimlachte terug.

‘Dat wilde ik horen,’ zei hij.